

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Einstein havde ret: En tåbe er den, der bliver ved at gentage sine fejl!

Af *Helga Zepp-LaRouche*, landsformand for det tyske parti *BüSo*; international præsident for *Schiller Institutet*.

30. sept., 2017 – Forbundskansler Merkels mindeværdige ord efter forbundsdagsvalget og den Store Koalitions dramatiske stemmetab – »Jeg kan ikke se, hvad vi ellers skulle gøre« – sætter fokus på det problem, som hun i temmelig stor grad deler med den transatlantiske sektors neoliberale establishments flertal, inklusive Hillary Clinton. Man tror det gerne om hende; når en person er så fuldstændig overbevist om legitimiteten af sin egen bevarelse af magten som målet i sig selv, falder det slet ikke ham eller hende ind, at der findes en dybere lov-mæssighed, som det hævner sig at overtræde, og at der meget vel kan findes andre muligheder for, hvordan historien kan udvikle sig.

Altså bærer dette establishment sig ad efter princippet: Videre fremad, som vi plejer. Einstein havde en kommentar til denne adfærd: Det er definitionen på vanvid at blive ved med at gøre det samme, og så forvente et andet resultat. Hvilket, i betragtning af den akutte fare for endnu en finanskriser, nu er væsentligt farligere end i 2007/08. Hvis Franz Josef Strauss i dag kunne opleve manøvrerne i CSU-partiet, ville han blive helt bekræftet i sin skærpede betragtning, der i mellemtiden er blevet et bevinget ord: »Fjende, dødsfjende, parti-ven«. Og hos SPD? Er der nogen refleksion over, hvordan det kan være, at SPD har fået det dårligste resultat siden Bismarck, alt imens Jeremy Corbyn og Labour-partiet tegner sig for den største stemmefremgang siden 1945 og det bedste resultat i en generation? Åbenbart ikke, når SPD's Andrea Nahles, der i sin tid som arbejdsminister endda skærpede Hartz 4-lovene, bliver betegnet som værende på partiets »venstre-fløj« og indsættes som gruppeleder.

Med samme arrogance overbyrder de forskellige »EU-reddere« hinanden – fra Jean Claude Juncker over Donald Tusk til Emmanuel Macron, hvis timing for sin tale om EU's fremtid viste sig at være mere end uheldig, i betragtning af valgresultatet i Tyskland. På grund af AfD's valgresultat kan det næppe forventes, at den konservative fløj i CDU/CSU eller FDP vil lade sig overtale

Helga Zepp-LaRouche.

til nye EU-udkast, som giver AfD endnu mere medvind og truer med at gribe ned i de tyske skatteborgeres lomme. Forsøget på at fortsætte et system, der forsøger at forsvare privilegierne for de få på bekostning af dem, der har for få midler til at forsvare sig selv, kan ikke, og vil ikke, bestå.

I betragtning af de substantielle, politiske forskelle med hensyn til en overgrænse for flygtninge, finanspolitikken, forholdet til Rusland osv., som eksisterer mellem partierne, der nu forsøger at sammensætte en »Jamaica-koalition«, kunne det vare flere måneder, inden det kunne komme dertil eller til endnu en Stor Koalition, muligvis uden Merkel. Det er absolut muligt, at det allerede længe inden da kommer til en ny finanskriser, der altså meget pludseligt sætter den »undtagelsestilstand« på dagsordenen, om hvilken Thomas Oppermann nærmest som en sidebemærkning sagde, at den »endnu« ikke er indtrådt.

Kort før forbundsdagsvalget udgav Deutsche Bank en rapport med titlen: »Den næste finanskriser«, som indeholder den utvetydige advarsel: »Vi er temmelig sikre på, at der snart vil komme en ny finanskriser eller et chok«. Lignende advarsler hober sig op; selv *Spiegel* og *Welt*, den tidligere italienske økonomi- og finansminister Tremonti, Adam Smith Institute og nu netop 15 tyske og franske økonomer, heriblandt chef for IFO (økonomisk informations- og forskningsinstitut), Fuest, og chef for DIW (Tysk institut for økonomiforskning), Fratscher – de peger alle på en umiddelbar fare for en gentagelse af krisen i 2008.

Det transatlantiske finanssystem ligner sandelig et minefelt, hvor der ligger dusinvis af potentielle udløserer af sprængladninger. Amerikanske firmaers gæld er, tallet være nulrente eller negative renter, fra 2010-2017 steget fra 7 til 14 billioner dollar, med en stigning i indværende år på yderligere 800 milliarder dollar. Denne gæld bliver af Wall Street-banker allerede atter samlet i de berygtede CLO'er (*collateralized loan obligations*), ved hvis hjælp de værdiløse *Junk Bonds* bliver videre-

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Institutets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

solgt. *Bloomberg* skrev den 26. sept., at intet forhindrer firmaerne i at udstede disse *Junk Bonds* samtidig til to, tre eller flere investorer og således bringe sig selv i en position, hvor de ikke kan betale. Når disse firmaer så går bankerot, er tabene på ingen måde altid »prissat«, som analytikerne så eufemistisk holder af at udtrykke det. Da legetøjsfirmaet Toys R Us for nylig gik fallit, kollapsede markedsprisen på deres omkring 5 milliarder obligationer til blot 20 cent, og ikke 40 cent på dollaren, som investorerne havde vedtaget.

Men også den italienske bankkrise, hvor ECB af panik over et truende systemkollaps igen og igen lader dem glemme de ofte nævnte »regler«; effekten på eurozonen af Cataloniens løsrivelse fra Spanien; de usælgelige »Level 3-derivater«, såvel som den samlede gæld hos stater, bilkøbere, amerikanske studerende eller en større »kreditbegivenhed«, er alle sammen kun forskellige fænomener af det samme problem: Denne, på maksimal profit orienterede kasinoøkonomi, der næsten styrtede verden ud i kaos i 2007/2008, står i dag på randen af et langt farligere kollaps, fordi alle centralbankernes »instrumenter«, såsom pengetrykning og endda negative renter, er brugt op. Og måske har Schäubles tilbagetræden som finansminister noget at gøre med, at han kender tilstanden i den rodebutik, han efterlader.

Man må formode, at de diverse Europa-reddere, der kræver en europæisk finansminister og et europæisk budget, såvel som også de økonomer, der presser på for at få en presserende reform af EU, ligeledes kender finanssystemets tilstand og har meget konkrete forestillinger om, hvordan byrden skal væltes af gennem en kombination af bail-out (skatteborgerbetaling), bail-in (»hårklipping«) og gældsovertagelse (tyske bankkunder). Resultatet af sådanne scenarier ville blive et ufatteligt kaos.

Der findes kun ét andet, realistisk alternativ. Siden præsident Trump i Kongressen er begyndt at omgå modstanden fra de neokonservative i det Republikanske Parti ved at tackle fælles bevillingsspørgsmål, såsom katastrofehjælp til de stater, der er ødelagt af orkaner, med Demokraterne, er chancen for, at han virkeliggør ét af sine valgløfter, vokset: genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Kongresmedlemmerne Marcy Kapturs og Walter Jones' (der har fremlagt et Glass/Steagall-lovforlag i Huset) seneste internetoptræden, der var organiseret af AFL-CIO (sammenslutning af amerikanske fagforeninger), var meget lovende i denne henseende.

Den rettidige indførelse af Glass-Steagall, dvs., en adskillelse af kommercielle banker og investeringsbanker, en afskrivning af udestående derivatkontrakter, der ikke kan indfries, såvel som også skabelsen af et kreditsystem, der udelukkende er rettet mod udstedelse af kredit til den fysiske økonomi, omtrent som KfW (Kreditanstalt for Genopbygning) i Tyskland efter Anden Verdenskrig, er den eneste chance for, at en katastrofe kan afværges.

Tilbuddet om at samarbejde med den Nye Silkevejs hastigt udviklende økonomiske og finansielle model er ofte blevet udtrykt af Kinas præsident Xi Jinping. I stedet for, på den gamle, geopolitiske maner, at ville forsøge at inddæmme Kina og dets initiativ for et økonomisk Silkevejsbælte, hvad der alt andet lige ikke vil lykkes, bør

Tyskland og de andre stater i Europa deltage i de nye opbygningsprojekter: Opbygningen af infrastruktur i Øst- og Centraleuropa, på Balkan, opbygningen af Silkevejsknudepunkter i Grækenland, Italien, Spanien og Portugal. Den økonomiske opbygning af Syrien, Irak, Afghanistan og frem for alt, hele det afrikanske kontinent, byder på fantastiske perspektiver – for den tyske 'Mittelstand', og for fuld, produktiv beskæftigelse for alle unge mennesker i hele Europa, som nu går arbejdsløse.

Nødvendigheden af en reorganisering af det miserable finanssystem, som er skyld i, at svælget mellem rig og fattig på uacceptabel vis er blevet større, og hvis uretfærdighed har gødet jorden for Brexit, Hillary Clintons valgnederlag, 'Nej' i den italienske folkeafstemning om forfatningsændring og nu, det elendige valgresultat for den Store Koalition i Tyskland, burde ikke være så svær at indse. De økonomiske nedskæringer i de nye, tyske delstater, der havde indledt Treuhand-politikken (som havde til opgave at privatisere statsejede virksomheder i det tidligere Østtyskland, *-red.*) under Birgit Breuel, var et udtryk for dette uretfærdige system. Uden denne oplevelse, affolkningen af hele landsbyer og følelsen af at være blevet skubbet ud i samfundets yderkant, på trods af renoverede markedspladser, ville reaktionen på flygtningekrisen i det østlige Tyskland aldrig være faldet så voldsomt ud, og AfD ville nu ikke være det stærkeste parti i Sachsen og det næst-stærkeste parti i de fire andre, nye delstater.

Men uagtet mainstreammediernes omfattende censur, vokser nu et helt nyt, økonomisk system, der beror på helt andre principper – nemlig på menneskehedens almen vel og et win-win-samarbejde mellem de deltagende stater. Det er i Tysklands egeninteresse at arbejde med i dette nye paradigme.

Einstein havde fuldstændig ret: »Man kan ikke løse problemer med den samme tankegang, ved hvilke de er opstået!«

Læs også: Uddrag af BüSo's valgprogram:

»Tysklands fremtid er den Nye Silkevej«,

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2017/09/Tysklands-fremtid-er-Den-Nye-Silkevej-B%BCSo-Valgprogram-Uddrag.pdf>

Die Zukunft
Deutschlands ist
die Neue Seidenstraße

